



Istent dicsérjük mindennap,
neved magasztaljuk örökké.
Zsolt 44,9



Evangelikus Hírlevél 2010. Advent

Karácsony – Inkarnáció (Jn. 1,4 – 1,14)

János evangéliuma így beszél karácsonyról, az Ige testté lett! János nem figyel a betlehemi éjszaka romantikus csodáira. Nem gondol a barlangistállóra, sem pásztorokra, sem angyalokra. Mária és József sem foglalkoztatja, hanem az inkarnáció lényege ragadja magával: *„Az Ige Testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az Ő dicsőségét mint az Atya Egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” Jn.1,14*

Bár igazán szép az Ígélet Gyermekének születése, Isten szeretete be-
aranyozza a betlehemi istálló és jászol nyomorúságát. Angyali sere-
gek mennyei fénye ragyogja körül a vallási értelemben tisztátalan és
méltatlan pásztorokat, és az Élet tündöklő fénye oszlatja a testi-lelki
sötétséget. *„Üdvözítő született ma néktek”,* isteni gyermek emberi
testben; benne összeért újra az ég és a föld.

Lukács utána jár, hogy is történtek a dolgok. – Efezusban, az idősödő
édesanya, Mária múltba révedező tekintetében újra és újra megeleve-
nednek a szentséges éjszaka örök emlékei. Még mindig szívében for-
gatja az isteni ígét, és hiába telnek az évek, maga sem érti a csodát,
az Ige testté lett benne és általa, de most is hiszi és vallja, nem va-
gyok több, mint az Úr alázas szolgáló leánya.

János nem tudja levenni szemét a „Világ világosságáról”, Jézus
Krisztusról, a Szentháromság második isteni személyéről: *„Benne
Élet volt, és az Élet volt az emberek világossága.”* Számára ez a kará-
csony, az élet fénye: *„a nép amely sötétségben jár, nagy világossá-
got lát. a halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog, mert
egy gyermek születik nekünk”* Ézs.9,1 – forog szívében a prófétai íge.

Ó a földi élet mégsem élet, mert minden élő végállomása a halál. Itt nem ragyog az Élet világossága. A modern gondolkodás Isten létét is tagadva, az élet eredetét valami „törvényszerű” véletlenre bízta. Véletlen és értelmetlen? Céltalan és kilátástalan? Meg sem merik fogalmazni, inkább tekintetünket a földre szegeznek. Francis Schaffer igehirdető és gondolkodó a 20. század emberét úgy jellemzi, mint aki a kétségbeesés vonala alá süllyedt. Innen nincs kiút, csak kívülről jöhet a segítség.

Az élet isteni eredete az, ami túlmutat a reménytelenségen, és a hit szeme felfogja a karácsony mennyei fényét; mégis, van Isten! Ő a Teremtő, aki nem hagyja el teremtett világát, még akkor sem, ha az ember kitagadta őt. Távatatot, célt, jövőt ígért, és ezt beteljesíti, hiszen a karácsony kicsiny betlehemi fénye az örök húsvét hatalmas fényében ragyog ma is a reménytelenség ege fölött.

Kívülről jött a segítség, és a természet útján, Krisztusban Isten közenk lépett, hogy a reménytelenségbe reményt, a céltalanságban célt, és a halál helyett Életet adjon. *„Benne Élet volt, és az Élet volt az emberek világossága.”*

A karácsony nem kevesebb, mint hogy az Élet betört a halál birodalmába. Az Isteni „Logosz” a teremtő logikus Szó, amely az Élet programját valósítja meg abban, akinek a szívébe inkarnálódik, beleszületik az Élet. Igen, pontosan úgy, ahogy megszületik Betlehemben a kicsi és tisztátalan istállóba és templommá szenteli azt. Ez a karácsonyi éjszaka titka. Nekem és neked is megszületik az Üdvözítő, te is befogadhatod Őt! *„Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek.” Jn.1,12*

Ittész István

Dsida Jenő: Itt van a szép karácsony

Itt van a szép, víg karácsony,
Élünk dión, friss kalácson:
mennyi finom csemege!
Kicsi szíved remeg-e?

Karácsonyfa minden ága
csillog-villog: csupa drága,
szép mennyei üzenet:
Kis Jézuska született.

Jó gyermekek mind örülnek,
kályha mellett körben ülnek,
aranyese, áhítat
minden szívet átítat.

Pásztorjátások be-bejönnek
és kántálva ráköszönnek
a családra. Fura nép,
de énekük csudaszép.

Tiszta öröm tüze átég
a szemeken, a harangjáték
szól, éjféli üzenet:
Kis Jézuska született!

Bemutatkozik gyülekezetünk

Interjú Nagy Zsolt testvérünkkel

– Ha jól tudom, kb. egy éve koordinálsz a FIFEK alkalmait. Önként vállaltad, vagy felkérést kaptál erre?

– Ez úgy kezdődött, hogy 2002 óta, amióta kiköltöztünk Csillával Diósdra, szerettem volna újra gyülekezethez tartozni. Érdem próbálkoztam, ahol István bácsi prédikációi nagy hatással volt rám is és Csillára is. A beilleszkedés főként a hitbéli gondjaim miatt nem sikerült, talán Isten nem engedte. Az évek alatt lassan hitben is fejlődtem, csak István bácsinak meg nyugdíjba kellett menni. Ekkor jött egy fiatal helyettesítő lelkész: Géza. Igehirdetése után meg kellett tudnom, hol „praktizál”. Ez tavaly nyáron volt. Szeptemberben alig vártam, hogy elkezdődjenek a FIFEK alkalmak. Nem csalódtam. Egy fiatal, befogadó gyülekezetet találtam, ahol el tudtam mondani, mennyi jót tett velem az ÚR. Tehát egyáltalán nem mondhatni, hogy egy éve koordinálsz a FIFEK-et. Géza azóta akarta átadni a szervezői feladatokat, amióta az utazása körvonalazódik. Hogy miért pont engem választott, aki annyira új itt, hogy a nevekkel is sokszor gondja van, ezt tőle kellene megkérdezni.

– Lelkészsüktől, Gézától tudom, hogy egy másik lelki közösségbe is eljártok. Kérlek, mondjál erről is néhány szót! Milyen pluszt ad ez Neked? A lelki életeteket hogyan gazdagítja?

– Ez a Betánia Szövetség, melybe még ifjúsági tagként kezdtem járni egyik fasori presbiterünk, Czirbusz Endre jóvoltából. Mindez még a hivatalos újraalakulása előtt volt a kilencvenes évek elején. Nagyon sok hitbéli példát kaptam az akkor 60-70 éves testvérektől.

– Az utóbbi években Ablonczy Ági is csatlakozott közéjük. Ő szervez korunkbeli családosoknak nyári táborokat Piliscsabán. Ezen alkalmon mindnyájan megtapasztalhattuk Isten jelenlétét. Én újra visszaláttam Hozzá, Csilla pedig meglátta, hogy őt is várja az Úr, neki is rá kell lépnie erre az útra.

– Mely ige vagy igék vezetnek Téged a mindennapjaidban és a szolgálatodban?

– Mindennapjaimban az Útmutató igéi alapján szoktam a Szentírást olvasgatni – több-kevesebb rendszerességgel...

– A szolgálattal kapcsolatban nekem a legfontosabb igém, amit Jézus mondott az utolsó ítéletről: Mt25,37-40 „Uram, mikor láttunk éhesen, hogy enned adtunk volna, vagy szomjasan, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk idegenként, hogy befogadtunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy meglátogathattunk volna? A király így felel: Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.” Ez azt mutatja nekem, hogy nem is tudják az igazak, mikor szolgálnak.

– És ennek ellenpontjaként, amitől legjobban félek, hogy tényleg az Uramat ismerjem és kövessem: 21-23 „Nem jut be mindenki a mennyek országába, aki mondja nekem: Uram, Uram! Csak az, aki teljesíti mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram, Uram, hát nem a te nevedben jövendöltünk? Nem a te nevedben úztünk ördögöt? Nem a te nevedben tettünk annyi csodát? Akkor kijelentem nekik: Sosem ismertelek benneteket.” Ők pedig csak azt hitték, hogy az Urat szolgálják...

– Köszönöm a beszélgetést. Isten áldása kísérje továbbra ezt is, és a gyülekezetben végzett egyéb szolgálataidat is!

Az interjút készítette: Kochis Andrea

Felvidéki Magyar Missziós Központ

A címből egy szó maradt ki: Evangélikus. Ennek története a következő: Eredetileg Felvidéki Magyar Evangélikus Missziói Központ alakult volna Sajógömöri székhellyel. Ez volt a tervem. Azután novemberben eljutottam Mellétére, abba a 230 lelkes faluba, mely Sajógömörtől 20 km-re van, már a dombok között. Itt a Sajógömöri Evangélikus Egyházközség szórványgyülekezete van, templommal. A meghirdetett bibliaórára Rusznyák Dezső lelkész úgy készítette fel, hogy ne legyenek elkeseredve, ha egy ember jön csak. Az évi egy-két istentiszteletre is egy-két lélek jár csak. Lóczy Tibor testvéremmel kettesben mentünk a bibliaórára. A legnagyobb meglepetésemre tizenketten voltak. Érdekes volt a jelenlévők „összetétele” is. Nem csak idősek voltak. Zömében középkorúak, de volt két gyermek is, közöttük egyik kamasz! Az 50%-ban evangélikusnak, 30%-ban katolikusnak és 20%-ban reformátusnak mondott faluból, 1 evangélikus, 3 katolikus és 8 református jött el. Ez az áldott alkalom abból a szempontból is elgondolkodtató volt, hogy Isten mindenkit üdvösségre hív el. Felekezettől függetlenül. Jézus missziói parancsa mindenki felé küld: „menjete el, tegyetek tanítvánnyá minden népet”.

A 2008-as krokavai tábor után adta Isten a gondolatot, hogy a testvérgyülekezeti kapcsolatunkat erősítsük azzal is, hogy mi budaörsiek havonta felmegyünk Sajógömörbe és vasárnap délutánonként gyermek, ifjúsági és felnőtt bibliaórákat tartunk. Hátha Isten megengedi azt, hogy az ottani közösség megerősödjön. Ennek jeleit két év után már tapasztalhattuk. Természetesen nem volt előzmény nélkül mind-

ez: a helyi gyülekezetben egy-két évvel korábban egy fiatalos ének-
kar alakult, melynek tagjai utálják az állóvizet és a langymeleget.
„Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bár-
csak hideg volnál, vagy forró! Így mivel langyos vagy, és sem forró,
sem hideg: kiköplek a számból.” (Jel 3, 15,16) Hát ez az, amit ők
nem akarnak. Ugyanakkor ők lettek a halódó gyülekezet új „magja”.
Fél évvel a havi egyszeri vasárnap délutáni bibliaórák elkezdése után,
heti rendszerességgel elkezdtek összejönni a testvérek, hétközi bib-
liaórákat tartani maguknak, gyülekezetüknek, ott, ahol 15 éve már
nem volt bibliaóra. Így két év után egyértelművé vált, hogy a gyer-
mek és ifjúsági munkát ugyan még nem lehet a budaörsi segítség nél-
kül folytatni, de a felnőttek közöttit átvehetik a helyiek.

Rusznák Dezső helyi lelkész kérésére 2009 végétől a szórványokat
is elkezdtem járni. Itt döbbsentem rá, hogy „pásztor nélkül össze-visz-
za bóklásznak a juhok”. Magyarul is tudó lelkészek alig vannak
a Felvidéken, a legtöbbjük túlterhelt, Magyarországról lelkészeket
odaparancsolni nem lehet, marad tehát a laikus szolgálat. Ennek
egyik keretét a Missziói Központ adhatja, mely a helyi evangélikus
gyülekezetből nőtt ki. De mi a lényeg? Az, amit Budaörsön is megta-
pasztaltunk, hogy az egyéni keresztyén élet, és a gyülekezeti élet nem
egyenlő az esetenkénti istentiszteletekkel, azon való részvétellel. En-
nél ugyanis sokkal több. De honnan tudná ezt az a helyi lakos, aki
vagy lelki igénytelenség miatt évente egyszer megy a templomba, pe-
dig lenne több istentisztelet is, vagy egyes szórványokban egyszer
megy, mert nincs is több istentisztelet. A Missziói Központ feladata
az ÉBRESZTÉS, minden eszközzel, a zömmel magyarul felvidéki

régiókban, magyarok és magyarul is beszélő cigányok és szlovákok között. Melyek ezek az eszközök: keresztyén irat- és könyvterjesztés, szórvány alkalmak, evangelizációk, táborok, csendes napok szervezése, a helyi FM rádiók számára a Magyarországi Evangélikus Egyház Rádió Missziója műsorainak átadása, később stúdió kialakítása és műsorok készítése helyben stb.

Hálatelt szívvel mondunk köszönetet, hogy a Missziói Központ 2010. szeptember 1-jével elkezdte munkáját. Vezetője Lóczy Tibor testvérünk, akit Isten az elmúlt 3 évben egy nagy életfordulóra „kényszerített”. A Missziói Központ alapítványi formában működik, jogilag független a helyi evangélikus gyülekezettől, de élvezi annak támogatását, mint ahogy a budaörsiekét is. Bizonyosak vagyunk abban, hogy Isten a munka és szolgálat anyagi fedezetéről is gondoskodik. Eddig is „sas szárnyakon hordozott” bennünket. Áldott legyen érte az Ő Szent Neve! Hisszük és imádkozunk/imádkozunk (!) azért, hogy adjon lelki megújulást a Felvidéken. Külön öröm lenne, ha ebben felhasználná a Missziói Központ szolgálatát is.

Garádi Péter

„Te, Géza, az a helyzet, hogy most rokonoknál leszünk vidéken és úgy tűnik, nem jutunk el templomba. Tudnál valamit ajánlani, hogy mégis, hogyan ünnepeljük meg a Szentestét? Olyan semmilyen lenne Jézus nélkül az ünnep!” – szólított meg egy édesapa az istentisztelet után. Kérésével olyan gondolatokat hozott felszínre, amelyek már egy ideje szunnyadnak bennem. Nos, az alábbi „liturgia” segítség azoknak, akik Jézussal együtt akarják megünnepelni a Szeretet ünnepét.

Fontos, hogy elhangozzék a karácsonyi evangélium, hiszen ebben a pár percben éppen arra figyelünk, hogy az igazi ajándékozó maga az élő Isten és az ajándékozottak mi magunk vagyunk. Ez tehát az alapunk: Lukács evangéliuma 2. fejezet, 1 verstől a 20. versig. Ezt lehetne kiegészíteni énekkel és imádsággal, verssel, zeneművekkkel, CD-ről, vagy gyermekeink zeneiskolai tanulmányaiból vett élő zenéjével. Az evangéliumot olvashatja gyermek, az imádságot mondhatja felnőtt. Az éneket bátran az egész család énekelje (zenei kíséret lehet), nem baj, ha hamis, nekem is szörnyű hangom van, lényeg a komolyság és áhítat, mert az Úr úgyis a szíveket figyeli. Tehát idő kérdése csupán, de az egész nem arról szól, hogy egy templomi nagyünnepi liturgiát állítsunk össze. (Aki azonban megtenné, segítségére van Énekeskönyvünk 35. oldalától található Karácsonyesti Istentisztelet Rendje (J) című rend) A lényeg az evangélium. De, hogy kerek egész legyen, lehet benne még ének, imádság. Ilyeténképpen:

Szenteste liturgia

Hozzávalók akárhány fő részére: Biblia, Énekeskönyv (Evangélikus), ez a kis füzetecske (Hírlevelünk), megterhelt, de őszinte szív, amely vágyik Isten békességére.

ÉNEK: lehet adventi és karácsonyi – Énekeskönyv 131-es énekétől a 173-ig. Leginkább a 131, 137, 138, 140, 150, 151, 152, 156, 158.

IGEOLVASÁS: Lukács 2,1-20.

¹Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. ²Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Cirénius volt a helytartó. ³Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. ⁴Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt, ⁵hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. ⁶És történt, hogy amíg ott voltak, eljött születésének ideje, ⁷és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely. ⁸Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és őrködtek éjszaka a nyájuk mellett. ⁹És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. ¹⁰Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: ¹¹Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. ¹²A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.” ¹³És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: ¹⁴„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.” ¹⁵Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: „Menjünk el egészen Betlehemig, és nézzük meg: hogyan is történt mindaz, amiről üzent nekünk az Úr.” ¹⁶Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet, és a jászolban fekvő kisgyermeket. ¹⁷Amikor meglátták, elmondták azt az üzenetet, amelyet erről a kisgyermekről kaptak, ¹⁸és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. ¹⁹Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében. ²⁰A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva az Istent mindazért, amit pontosan úgy hallottak és láttak, ahogyan ő megüzente nekik.

IMÁDSÁG: Énekeskönyv 708. oldala, vagy szabadon mondott háladási és dicsőítő ének.

Itt van Isten köztünk...

Hol a határ? (Elbeszélés – II. rész)

A vásári látnivalókkal betelve a lányok hazatértek saját otthonaikba. Bodri kutya szinte versenyfutást rendezett az udvaron körbe, ugrálva, csaholva, hogy Julikát üdvözölje. Benn a szülők is, Nagymama is érdeklődő, vidám hangulatban fogadták kislányukat.

– Miket láttatok? Mi tetszett? Milyen a vásár? – kérdezték.

Julika a konyhafelszerelésekről, függönyökről Anyának, az állatokról, kerti kisgépekről Apának mondott valamit, amit szeme, agya a futó pillantás alatt felfogott.

– Különben az egész vásár olyan hangos, zűr-zavaros, tele mindenel, amire tán szükség sincs. – közben Nagymamára nézett és felhúzta a szemöldökét – azt gondoltam, hogy én képtelen lennék ilyen munkát vállalni, ha ott tartanék, hogy munkát keressek.

– Nem is Neked való az Julika! – szólalt meg Nagymama. Te jól teszed, hogy szorgalmasan tanulsz, és igyekezel tisztelettudóan viselkedni az emberekkel. A jövődet már eltervezte az Úr. Ha középiskolás leszel, meg fogod érteni, hogy jót végzett felőled.

Közben vacsorához terítettek. Vacsora közben is vidáman tovább beszélgettek. Anya meg Nagymama egy régi közös kirándulásukra emlékeztek kis esemény mozaikkal, amit Apa folyton kifecamított, csipkedve a „turistákat”.

Vacsora után Apa az állatokhoz, Anya a kertbe ment, Nagymama és Julika rendbe tették az étkezőt.

– Mamika! Köszí az ígés lapot, amit adtál. Alíz felolvasta. Majd elmesélek mindent, de mondd, meglátogathatnának Téged a lányok? Alíz meg Lidi?

– Igen! És mikorra tervezik?

– Vasárnap délutánra. Apáék Mancsi nénihez Kékdombra mennének, én nem megyek velük. Ezt már tegnap megbeszéltük. Ez jó lenne?

Mamika elmosolyodott.

– Igen, Kicsim! Látod? Így készíti a szolgálati alkalmakat az Úr. Mondd meg nekik, hogy kakaóval és kalácscsal várom őket uzsonnára. Persze a kalácsot együtt készítjük el. Kérdezd meg a szüleidet, hogy vendégül láthatod-e vasárnap délután barátnőidet és süthetsz-e kalácsot egy csésze kakaó mellé?

– Óh! Ez nagyon jó így! Köszí az ötletet!

Julika megbeszélte az Édesanyjával, aki szívesen bele is egyezett, de nevetve megkérdezte:

– Ez mind szép, de Te még egyedül sohasem készítettél kalácsot!? A kertből hozhatsz egészséges gyümölcsöket...

– Jó, de Mamika tud segíteni, ugye?

– Természetesen! – válaszolt Nagymama. De a gyümölcs is jó gondolat, barátnőd biztos szívesen veszik.

– Igaz! Anya, ez is jó ötlet. Köszönöm.

Szombat este elkészült a mazsolás kalács, apró sütemény is volt a kamrában. A vasárnapi ebéd után a szülők útra keltek, Juli hamar mindent rendbe tett. A két barátnő két csokor virággal érkezett. Egyik Hanna néninek – a Nagymamának – szólt, a másik Julikának. Az üdvözlések után Mamika szobájában letelepedtek. Juli lett a szóvivő, így a kis közösség előtt ismételte meg, amit már négy szemközt

említett Maminak, hogy elindulhasson a beszélgetés. Alíz kérdezett először.

– A vásárban az egyik – függönyökkel díszített – bódében jóslat-hattunk volna, milyen lesz a jövőnk, ha Juli nem szomorodott volna úgy el, hogy ettől óvjon minket, sőt – bocsi – még a szeme is könnyes lett miatta, közben velem két bibliai verset olvastatott fel.

– Még azt is mondta, – elevenedett meg Lidi – hogy Nagymama vagy Hanna néni...

– Mindegy hogyan szólítasz, Lidike, szólíts ahogy tetszik.

– ...valamiért nagyon megbánta, hogy jóslatott... meg... hogy ez na-gyon veszélyes! Hát mit mondott a jósnő? Vagy miért bánta meg?

– Miért veszélyes? – kérdezte Alíz

– Sorba mondjam?

– Igen! – válaszoltak mind a hárman.

– Fiatal lány koromban csinosnak tartottak. Ezt nem illett tudni, de magam is tisztában voltam vele. Szüleim tanítottak, a külső megjele-nésemre is gondjuk volt. Barátnők, fiútestvéreikkel, s ezek barátaival, jó kis csapatot tettünk ki. Vidámak voltunk. Felváltva zsúrokat tartot-tunk, zenét hallgattunk, táncoltunk, s így tovább.

Egy fiatal embernek nagyon megtetszettem, és ő is nekem. A táncok-ban szorosabban ölelt. A városban, ahol középiskolás voltam, talál-kozni akart velem. Randevúztunk. Ebből hamar csók, kölcsönös szerelem, tervezgetés lett, össze is házasodtunk.

– Amikor azonban a házasság következménye másállapot lett, csinos alakom megváltozott, sok rosszullet miatt ki kellett szaladnom, mert visszajött, amit megettem. Már nem tudott szerelmesen rám tekinte-ni, az alakomat simogatni, csókolgatni. Elmaradozott. Későn járt

haza... egy másik csinos lánnyal vigasztalódott. Persze kiderült minden. Sírva könyörögtem, ne hagyjon el, maradjon velem, hisz a templomban az „élő Istenre esküdtünk”, hogy nem hagyjuk el egymást.

Hajthatatlan volt. Barátnőim ekkor vittek a jósnőhöz, én pedig tudni akartam, mi van a „sorsomban megírva”?!

– A jósnő sok zagyvaságot beszélt, és még a magzatomat sem tartotta épnek, inkább fogyatékosnak. Orvoshoz mentem, a magzatot elvetettem, hátha így a férjemet visszakapom. A nőgyógyász orvos teljesen épnek, hibátlanak állapította meg a magzatot. Nagyon megdöbbenem, de már késő volt. Férjem elvált. Iszonyú lelki szenvedés, de testi gyötrelmek is következtek rám. Nagyon lefogytam, s egyszer az utcán elájultam.

– Egy kórházban ébredtem fel. Egy kedves asszony állt mellettem, ő vett észre, ő segített az utcán. Megsimogatta a fejemet. Örült, hogy magamhoz tértem. Bemutatkozott, Viola a keresztnéve, és megkérdezett, megengedem-e, hogy máskor is meglátogasson.

– Igen! És köszönöm, hogy segített rajtam.

Amíg a kórházban voltam, bejárt. Szüleimmel is összebarátkozott. Aztán lassan, szeretettel, kedves szavakkal vigasztalgatott. Később otthonomban is meglátogatott, beszélt Isten szeretetéről, elmondta, hogy miért jött Jézus... de tudtomra adta azt is, hogy az élő, ép gyermeket, aki még magzat volt, de ember, én öltem meg, hogy férjem újra belém szeressen. Ez pedig bűn!! Emberölés, amelyért ítélet jár!

– Egyesek miért tartják gyilkosságnak a még meg nem született embriót? – horkant fel Lidi.

– Mert valóban az. De mindjárt válaszolok rá!

– Viola kedves, figyelmes barátnőmmé lett. Csak pár évvel volt idősebb, mint én, de bölcsesség, szeretet sugárzott belőle. Hívott, és el-

vitt magával templomba, ahol Isten szavát hallottam. Megismertem a lelkészt és Violához hasonló embereket, Isten vett kezébe, és Szent Fiát, az Úr Jézust ismerhettem meg.

– A lelkész egyszer a Lukács 1,39-45. verseket magyarázta a Bibliából. Mária meglátogatta Erzsébetet, – a rokonát – aki elmondta, hogy amikor Mária üdvözölte őt, az ő magzata (Keresztelő János) „boldog örvendezéssel repesni kezdett méhében.” (44.v.) Új fordítás szerint: „...ujjongva mozdult meg a magzat méhében.”

– Gondoljátok át – szólott a lelkész – Egy még élettelen képződmény képes erre? És Jeremiás így ír: 1,5. „Mielőtt az anyaméhben megalakultalak, ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijöttél, megszenteltelek, prófétának rendelvelek...”

– Ugye érted Lidike, hogy élő ember a magzat is, akivel Isten kapcsolatot létesíthet.

– Igen! Azt hiszem értem, csak nagyon meglepődtem, ezért ámuldozom.

– És értitek azt is, hogy Isten megtiltotta, hogy az Ő ellenségével, az ördöggel és démonaival kapcsolatot létesítsünk?!

– Igen! Ezt olvastam egy kis lapocskán, amit Juli adott a kezembe, hogy olvassam fel.

– Ez tehát bűn. De hogy bennünk is szívünkben, tudatunkban bűnnek tartunk, kérnünk kell, hogy Isten az Ő Lelke által segítse elhinnünk, sőt megbánnunk ezt, mert „Isten nem akarja a bűnös halálát, hanem, hogy megtérjen és éljen.” (Ezékiel 33,11. és Lukács 15,10.)

– És Nagymama megtért? Mert én nem tudom, hogy történik az. Érez valamit, vagy...? – kérdezett Alíz. Nagymama megsimogatta Alíz fejét.

– Ez is érdekel benneteket?

– Igen! – feleltek mindhárman.

– Egyszer Viola jött el hozzám. Akkor nagyon szomorú voltam. Ő jól látta ezt, de vidáman megszólalt:

– Jó hírrel jövök Hannám! Azt üzeni az Úr, hogy „Ne félj! Mert...

– Honnan tudod, hogy én félek?

– Biztos vagyok benne, mert ismerem az ördög stratégiáját (harcmodorát). Először kíváncsivá tesz, csábít, aztán vádol, gyötör, hogy miért tettem, amit tettem. Te menekülnél a gondolataidtól, de ő körbezár, ijesztget, rettegtes, öngyilkosságra inspirál, hisz úgyszincs már értelme az életednek. János evangéliumában azt mondja az Úr Jézus, hogy „az ördög emberölő volt kezdettől fogva.” (8,44)

– Azt is látom – folytatta Viola – hogy már fájnak a bűneid.

Elsírtam magam. Viola vállamra tette a kezét és arra kért, hogy mondjak el hallható szóval mindent az Úrnak, amit bűnnek látok én is. Soroljam, amit Isten eszembe juttat. Kérem: Ments meg engem Úr Jézus a Te értem kiontott véred által, ragadj ki engem a sötétség hatalmából, megkötözöttségeimből, bűneimből. És az Úr Jézus nevében tagadjam meg a Sátán felettem való uralmát, babonákat, okkult praktikákat, a sötétség minden cselekedetét.

Megtettem. Aztán kért, hogy köszönjem meg, hogy Jézus Krisztus az én bűneim büntetését elszenvedte, meghalt értem, de feltámadt és él!

S hogy hiszem, hogy Ő Isten szent Fia!

És kérem, hogy legyen az én életem Ura. Az Ő dicséretére kívánok élni.

Viola is imádkozott. Megköszönte, amit értem tett Isten Jézus Krisztus által, s hogy most újonnan szült engem. Ez a megterés! Aztán

már örömben sírtam, hogy egy nagy teher esett le rólam és csodálatosan könnyűvé lett a szívem. Ez a megtérés!

Viola átölelt és úgy szólított: Drága testvérem, Hanna! Azzal léptem be, hogy „Ne félj, ne a – most folytatom – mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” (Ézs 45,1). Ezt üzeni az Úr neked. Olvasd el az egész fejezetet, Ezsaiás 43. részét. És ha kísért a Sátán, ne a kísértésre, ne a kísértőre nézz, hanem mondj hálát az Úrnak: Uram! Köszönöm, hogy már a Tied vagyok, és tanuld meg a János evangéliuma 5. részének 24. versét, s ezt ne felejtse el soha! Ez az Úr Jézus esküje!

– De jó a Nagymamának! – sóhajtott Alíz ámulattal.

– Ez nagyon szép történet. És Hanna néni férje visszajött? – kérdezte Lidi.

– Nem, Lidikém! Tőlem elvált, és feleségül vette új szerelmét. Egy bibliaórán én pedig megismertem egy fiatal embert, aki szerette az Urat, szolgált is. Aztán engem neki, őt pedig nekem szánta és megadta, hogy harminc évet tölthetünk boldog házasságban. Két leánykánk született: Juliska és Mancika. Mindketten igeolvasó, az Úr Jézust szerető emberek. Férjem egy hirtelen jött betegségben meghalt. Most az Úrnál van. Oda készülök én is.

– Kérdezhetek még valamit?

– Kérdezz, Lidikém!

– Nem unalmas mindig a Bibliáról beszélni?

– Nem arról beszélünk állandóan, de a szívünkben ott van. Élünk, tesszük a dolgunkat, mint más. Néha mérgeledünk, bosszankodunk is, de mindig kibékülünk, mert Isten az igében kér erre.

Az udvaron Bodri hirtelen nagy ugatásba kezdett.

– Kinézzek, Mamikám?

– Szaladj Julikám! Bár nem gondolom, hogy szüleid jöttek meg.

– Bejöhetsz Laci! Megfogom a kutyát. Menj be a szobába, megyek utánad.

Alíz meglepődve ugrott fel. Öccse, Laci köszönt mindenkinek.

– Szia, Laci! Már 5 óra van? Nem figyeltem az órát. Bocsánatot kérek, Hanna néni. A szüleim kértek, hogy 5 órakor menjek haza, mert vendégek jönnek és két kisgyereket is hoznak. Nagyon köszönöm a szíves vendéglátást és a jó beszélgetést.

Lidi is felugrott. – Én is köszönök mindent. Jó volt itt lenni. Megyek Alízzal. Csókolom. Szia, Juli.

A három gyerek elviharzott. Juli átölelte a Nagymamáját.

– De jó hozzám a jó Isten, hogy ilyen Mamikát adott nekem!

Nagymama nevetve válaszolt, miközben unokája arcát megcsókolta.

– Meg hozzám, hogy ilyen kedves kis unokával ajándékozott meg.

Egy-két percig ölelve tartották egymást, aztán kihordták a csészéket, tányérokat, el is mosogattak, majd a kertben sétálva, a növények életét, szépségét csodálva beszélgettek tovább, míg Julika szülei hazaérkeztek.

Budaörs, 2010. augusztus 27.

Vera néni

Könyvajánló

Farkas Jánosné Zsóka néni: Fehérke (Evangéliumi történet gyerekeknek)

Erről a könyvről néhány évvel ezelőtt egy ige hirdetésben hallottam.

Akkoriban iskolás gyerekeknek olvasta lelkészünk, a – ma már kamaszodó – hittanosoknak.

Legkisebb gyermekem óvodás volt még, amikor neki esténként egy-egy fejezetet elolvastam.

A történet egy báránka életét írja le születésétől kezdve addig, amíg azzá nem válik, amire hivatott.

A szereplők nevei beszélő nevek; a főhős Fehérke, aki tiszta szívű, ám képes eltévedni, elkeveredni más nyájba pásztora mellől. Ez akkor történt vele, amikor elfelejtette, amit a jó pásztoról addig tanult.

A jó pásztor szeretetét, és az övéiért végzett szolgálatát ismerhetjük meg a könyvből.

A Fehérkével történő eseményekből minden életkorú olvasónak sokat mond a könyv arról, hogy mit köszönhetnek Jézusnak, a jó pásztornak. Arról, hogy milyen sok módon gondoskodik a rábízottakról.

Megmutatja azt is, hogyan hálálhatjuk meg odaadó szeretetét.

A könyv nyelvezete egyszerű, kedves, és sok bibliai idézetet, fogalmat tartalmaz.

A gyerekek könnyen beleélhetik magukat a kis bárány helyzetébe, és az események során igazi biztatást kapnak arra, hogy kövessék pásztorunkat.

Szeretettel ajánlom a szülők, nagyszülők figyelmébe: felolvasásra kisebbeknek, de a nagyobb, olvasni tudó gyerekeknek is. Érdekes, sőt izgalmas, ugyanakkor tanító olvasmányként.

(Az a helyzet, hogy a felnőtteknek is jó szívvel ajánlom... nekem is fölhívta a figyelmemet olyan dolgokra, amit jó újra és újra észrevenni.)

Örömteli olvasást kívánva: Horváth Ildikó

Novella

Tunyogi Csapó Gábor: A szenteste története

– Papa, papa, ugye elmeséled megint, hogy is volt azon a szentestén? – A kis Bori rövidszoknyás forgószélként rohant át a tágas lakószobán, és átölelte az apját, aki éppen az utolsó csillag-szórókat tekerte rá az embermagasságú fenyő legfelsőbb ágára.

– Naná, hogy elmondja – kiabálta Feri, aki alig maradt el húga mögött. Ő már persze méltóságán alulinak tartotta volna, hogy átölelje apját. – Ugye elmondod, apu? A szentestén a szenteste történetét... Muszáj elmondani.

– Ugyan, gyerekek! – intette le őket az apjuk, ami persze álszent kép-mutatás volt, hiszen titokban nagyon büszke volt arra, hogy felcseperedő gyermekei – Feri már tizenkét éves volt, Bori már kilenc – még mindig nagyra becsülték a papa meséjét. – Hányszor hallottátok már? Hiszen kívülről tudjátok! Tanultátok az iskolában is...

– Ugyan, apu! Az iskolában! Süket duma! – Feri fölényesen legyintett. – Senki nem tudja olyan szépen, mint te! Senki!

– Csodálatosan szép éjszaka volt – kezdte Bori ragyogó szemmel. – Természetesen hó nélkül, ott akkor sem volt hó, ma sincsen, az az éjszaka mégis fehérebb volt és fényesebb, mint nálunk a legtisztább téli éj... Nem, papi, igazán! Senki nem tudja ilyen szépen!

– Te lány, hiszen kívülről tudod az egészet!

- Na és? Baj az? – Bori hangja könyörgőre fordult.
- Pont ez a hecc benne – tódította Feri.
- Jó, jó, ha mindenáron akarjátok, – adta meg magát elégedetten az apa. A két gyermek ujjongva futott a széles fotelhez, amelyen még mindig kényelmesen elfértek mindketten, illedelmesen leültek s apjuk arcára függesztették tekintetüket, amikor az helyet foglalt velük szemben, a másik fotelben.
- No hát... – kezdte az apa. – Csodálatosan szép éjszaka volt, természetesen hó nélkül, ott akkor sem volt hó, ma sincsen, az az éjszaka mégis fehérebb volt és fényesebb, mint nálunk a legtisztább téli éj. Az izzó csillagok között magasan lebegett a telihold, az egész eget földöntúli fény töltötte be, amelyet sem azelőtt, sem azóta nem látott emberfia. A Betlehem nevű városkában azonban ezt nem vette észre senki, az emberek sajnos mindig hajlottak a vakságra, s ezen bizony nem változtatott az utolsó ezerkilencszázkilencvenhat esztendő sem. A városka szűk, tekervényes utcáin fiatal emberpár botorkált küszöbről küszöbre, szállást keresve. Mindenki láthatta, hogy alig állnak a lábukon, de...
- Mindenki láthatta volna, papa, – igazította helyre Bori az elbeszélés menetét. Az apa mosolygva bólintott.
- Mindenki láthatta volna, igazad van, Bori, de senki nem akarta látni. Mindenütt elutasították őket, mert az emberek...
- Buták és önzők – mondta a két gyerek egy hangon.

– Úgy van, és sajnos ezen sem változott semmi azóta – folytatta bölögetve az apjuk.

– Ó, ha tudták volna... – suttogta Bori kellemes borzongással.

– Hülyeség – oktatta ki a bátyja. – Akkor állatian unalmas lenne az egész.

– Hogy beszélsz? Szégyelld magad! – háborodott fel Bori.

– Hogy beszélek? Így beszélek! Talán nincs igazam, apu?

– Na, na... Amit mondtál, bizonyos szempontból igaz, de ahogy mondtad...

– Na látod! – kiáltott egymásra a két gyerek azonos szavakkal, mert mindkettő úgy érezte, az apa neki adott igazat.

– Szóval, az ifjú párt mindenütt elutasították – folytatta gyorsan az apa, meg akarván előzni a csírázó veszekedés kifejlődését. – Pedig szegény asszony már csaknem összeesett. De hiába, akárhol kopogtattak is, minden ajtó zárva maradt. Támolyogtak hát tovább és...

Ezúttal a lakásajtó elektromos gongjának dallamos zengése szakította félbe az elbeszélést. Az apa bosszúsan ráncolta a szemöldökét, az anya idegesen szaladt be a konyhából.

– Hát ez meg mi – támadt neki szokott idegességével a férjének –, vársz valakit?

– Dehogy várok – védekezett a férfi. – Nem is tudom, ki az ör...

Az elektromos gong újra megszólalt.

– Nahát, ez aztán! – Az anya összecsapta a kezét. – Ilyen nincs! Hát már a szentestén sincs nyugta az embernek?

– Te, nem lehet, hogy... – suttogta Bori a bátyja fülébe. – Te, az lehet, hogy...

– Hülyeség – mordult rá halkan Feri. Rövid megfontolás után meg is ismételte. – Hülyeség.

A gong hangja harmadszor zengett végig a lakáson. Az anya idegesen összerándult. Az apa gyámoltalanul megemelte a vállát, torkát köszörülte, megigazította a nyakkendőjét, és az ajtó felé indult. A gyerekek követni akarták volna, de az anya visszatartotta őket a lakószobában.

A lakásajtó közvetlenül a kertre nyílt, amint az gyakran előfordul földszintes családi házaknál. A kinyíló ajtó keretét ezüstös fényt árasztó köd töltötte be, s e titokzatos sugárzás közepén két árnykép állott, egy vézna férfi, fáradtan lecsüggő vállal, s egy elformátlanodott asszonyi alak.

– Bocsásson meg, uram... – A fáradtságtól rekedt hang szinte csak suttogott. – Bocsásson meg, de fényt láttam... Legalábbis azt hiszem... És gondoltam... Ha megkérhetném... Ha tudnának szállást adni... Az asszonyom már összeesik... Hiszen látja, ebben az állapotban... Csak erre az egyetlen éjszakára...

– De ilyet... Ki hallott már ilyet? – A megzavarodott apa hangjából határtalan elképedés beszélt.

- Itt vannak! Ők azok! – suttogta Bori. Ki akart surranni az előszobába, de anyja a karjánál fogva visszahúzta.
- Ha csak pár órára is – könyörgött tovább a rekedt hang. – Hogy kicsit megpihenjen szegény. Hiszen már lépni sem tud.
- De hát... Hogy jut egyáltalán erre a gondolatra, ember? – tört ki az apa. – Attól félek, eltévesztette az ajtót. Ez nem hotel vagy fogadó, hanem magánlakás. Érti? Menjen...
- Nincs nekünk pénzünk, uram. Semmink sincs, nem tudnánk fizetni – suttogta végképp megtörve a hang.
- Ó hát ez... Ezt igazán sajnálom... De hát... Igazán nem tudom... – Az apa érezhetően elbizonytalanodott.
- Engedd be őket, papi, engedd be őket! – Bori hangja tisztán csengett, mint az üvegharang.
- Fogd be a szád! – kiáltott rá az anyja, s visszalökte a gyereket a lakószobába. – Maguk pedig menjenek az állomási misszióhoz, vagy az üdvhadsereghez! – kiabált az ajtó felé. – Mit képzelnek? Egyszerűen berontani vadidegen emberekhez, még hozzá éppen szentestén! Csukd be az ajtót, Ferenc, azonnal csukd be!
- Nagyon sajnálom. – Az apa a vállát vonogatta, bizonytalanságát mintha elfújták volna. – Igazán lehetetlent kívánnak, be kell látniok maguknak is. – Becsapta az ajtót, de rövid megfontolás után újra fölrántotta. – Próbálják meg a rendőrőrszobán – kiabált, pedig már nem is látott senkit. – Ott biztosan kapnak valami segítséget. Jobbra a második utca.

A titokzatos, áthatolhatatlanul fénylő ködből válasz érkezett; ez azonban egészen más hang volt, tisztán és mélyen kondult, de hidegen és keményen.

– Mégse volt fény az, amit látni véltem.

Az ajtó végképp becsukódott. Az apa ezúttal beakasztotta a biztosító láncot is, kétszer ráfordította a kulcsot, aztán visszatért a lakószobába, ahol az anya a hangosan zokogó Borit korholta.

– Ne csinálj cirkuszt, Bori! Mit tudod te, miféle emberek voltak? Hajléktalanok, csavargók, talán bűnözők is! Kinek jutna egyébként eszébe így bekéredzkedni egy idegen otthonba? Álmunkban még a torkunkat is elvághatták volna! Ó, a kalács! Te jó ég, a kalács!

Megfordult, és kiszaladt a konyhába. Bori sírt még egy sort, Feri mély gondolatokba merülve bámult maga elé, mintha a perzsaszőnyeg mintáit tanulmányozta volna. Az apa le-föl járkált a szobában, megigazított néhány állítólag ferdén lógó képet a falon, aztán a szobájukba küldte a gyerekeket, hogy elrendezhesse az ajándékokat a gazdagon díszített karácsonyfa alatt.

A szenteste története befejezetlenül maradt. Nem is esett szó róla, soha többé...

Forrás: Érted vagyok, 2005. december

Programok

Január 1. 10 óra

Istentisztelet, Újév ünnepe
Budaörs

Január 2. 18 óra

Január 3-9. 19 óra

Aliansz imahét
Biatorbágy Testvérgyülekezet

Január 6. 18 óra

Istentisztelet, Vízkereszt ünnepe
Budaörs

Január 8. 10 óra

Fiatal felnőttek alkalma
Budaörs

Január 8. 18 óra

Zákeus kör
Budaörs

Január 11. 10 óra

Baba-mama klub
Budaörs

Január 13. 17 óra

Presbiteri gyűlés sajtógömöriekkel együtt
Miskolc, evangélikus gyülekezet

Január 13. 17 óra

EBBE
Bp. Üllői út 24.

Január 17-21. 18 óra

Ökumenikus imahét
Budaörsi templomokban, minden este más helyen

Január 17. 20 óra

GT férfikör
Törökbálint, Red Baron

Január 21-23.

Szórvány missziós alkalmak
Gömöri régió

Január 22. 8-19 óra

Bibliaiskola „A” év
Budaörs

Január 25. 10 óra

Baba-mama klub
Budaörs

Január 29. 8-16 óra

Bibliaiskola „C” év
Budaörs

Január 30. 15 óra

Gyermek és ifi alkalom
Sajtógömör

Február 3. 18 óra

Presbiteri gyűlés
Budaörs

Február 4-6.

Téli angoltábor

Piliscsaba

Február 5. 10 óra

Fiatal felnőttek alkalma

Budaörs

Február 5. 18 óra

Zákeus kör

Budaörs

Február 8. 10 óra

Baba-mama klub

Budaörs

Február 10. 17 óra

EBBE

Bp. Üllői út 24.

Február 13. 10 óra

Éves közgyűlés az Istentiszteletet

folytatásaként

Budaörs

Február 19. 8-19 óra

Bibliaiskola „A” év

Budaörs

Február 20. 15 óra

Gyermek és ifi alkalom

Sajógömör

Február 21. 20 óra

GT férfikör

Törökbálint, Red Baron

Február 22. 10 óra

Baba-mama klub

Budaörs

Február 25-27.

Gyülekezeti „mag” konferencia

sajógömöriekkel együtt

Révfülöp

Rendszeres alkalmak

Istentisztelet Budaörsön minden vasárnap 10 óra

Gyermek Bibliakör az Istentisztelet alatt

Istentisztelet Törökbálinton a hónap első vasárnapján 8³⁰-kor.

Istentisztelet Biatorbágyon a hónap második vasárnapján 8³⁰-kor.

Istentisztelet Herceghalmon a hónap harmadik vasárnapján 15-kor.

Kisifi pénteken, 17-kor

Nagyifi pénteken, 19-kor

Budaörsi Evangélikus Hírlevél
a Budaörsi Evangélikus Gyülekezet lapja
Felelős kiadó: Endreffy Géza, lelkész
Felelős szerkesztő: [Kochis Andrea](#)

Tördelő szerkesztő: [Kochis Pál Zoltán](#)

Sokszorosítás: Unk János